

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Lucií Šternovou v právní věci žalobce: **O.K. Štefka a synové, spol. s.r.o.**, IČ: 26291282, se sídlem Těšetice 173, zast. PhDr. Marií Slámovou, bytem Řešice 56, Tulešice jako obecnou zmocněnkyní proti žalovanému: **Česká republika-Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o náhradu škody ve výši 911.655,-Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žaloba na zaplacení částky 911.655,-Kč s příslušenstvím, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u zdejšího soudu se žalobce na žalované domáhá zaplacení částky 911.655,-Kč jako náhrady škody, která mu byla způsobena nesprávným úředním postupem Policie ČR, Okresního ředitelství ve Znojmě, Služby kriminální policie a vyšetřování, Oddělení hospodářské kriminality. Žalobce mimo jiné uvedl, že jeho společnost zadávala na základě objednávek firmě pana Ing. P. J. vzhledem k tomu, že Ing. J. nehradil řádně a včas fakturované konstrukce, podal V. Š. oznámení na Policii ČR podezření z trestného činu spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona. Usnesením čj. Kpt. Ing. Mojmíra Březníka bylo oznámení podle § 159 odst. 1 trestního řádu odloženo. Žalobce se dále domáhal svého práva na zaplacení pohledávky ve výši 1.186.573,20 Kč za Ing. J. kdy žalobce měl finanční prostředky za tyto dodané díly dostat od společnosti ESOX spol. s.r.o., a to za konstrukce, které žalobce Ing. J. dodal na akci pro konečného odběratele jako subdodávku. Vzhledem k tomu, že žalobce věděl, že žalovaný obdržel úhradu za dílo, které mu žalobce dodával a nehradil dluh za odebrané a namontované zboží, podal žalobce trestní oznámení na Policii ČR, Okresní oddělení ve Znojmě ze spáchání trestného činu zvyhodňování věřitele podle § 256

odst. 1,3 trestního zákona na Ing. P. J. Tento policejní orgán přibral znalce z oboru ekonomiky a účetní evidence M. F. který uvedl, že v období od 31.12.2004 do 29.11.2006, tedy v období, kdy Ing. J. vykazoval znaky úpadku z důvodu insolvence, přijal další závazky v celkové hodnotě 20.368.680,90 Kč na něž uhradil 16.612.337,28 Kč. Rozhodnutím čj. ze dne 22.2.2008 bylo usnesením oznámení žalobce podle § 159a odst. 1 trestního zákona odloženo. Postup policie umožnil Ing. J. dne 26.11.2007 podat návrh na prohlášení konkurzu na svůj majetek, žalobce se domáhá prohlášení konkurzu na majetek Ing. J. návrhem ze dne 23.10.2007. Dne 14.3.2008 byl na návrh věřitelů prohlášen na Ing. J. konkurz, který byl veden u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. Dne 20.2.2007 podal na Policii ČR, Okresní ředitelství ve Znojmě žalobce oznámení ve věci podezření ze spáchání trestného činu porušení povinnosti v řízení o konkurzu podle § 126 odst. 2 trestního zákona na Ing. P. J. který disponoval svým majetkem, aniž by přednostně hradil své závazky vůči věřitelům z obchodních vztahů. Z důvodu druhotné platební neschopnosti a vzniklého dluhu u Finančního úřadu a Okresní správy sociálního zabezpečení byl žalobce nucen odprodat autojeřáb montážní auto Transit, leasingové společnosti VIVA leasing a znovu tyto auta zakoupit na leasing zpět, čímž získal finanční prostředky, které použil na zaplacení dluhů u FÚ, OSSZ a zdravotních pojišťoven. Tato transakce byla nevýhodná, když žalobce získal za autojeřáb Tatra AD 20 600 000,-Kč a za Ford Transit 200 000,-Kč. Zpětná koupě Tatro AD 20 činila 828 000,-Kč a Fordu Transit 276 000,-Kč. Tímto žalobci vznikla škoda 304 000,-Kč. Žalobce vzhledem ke skutečnosti, že neměl uhrazené pohledávky od dlužníka Ing. J. a přes veškerou snahu zjednat nápravu dostal do druhotné platební neschopnosti a s prodlením hradil své závazky vůči FÚ ve Znojmě, Okresní správě sociálního zabezpečení, leasingové společnosti GE Money Auto a.s., VB Leasing CZ, spol. s.r.o., VIVA leasing a CAC Leasing. Tyto subjekty jej v průběhu let 2004 až 2008 penalizovaly za pozdní úhrady, čímž vznikla žalobci další škoda ve výši 590.573,-Kč. Vzhledem k uvedenému žalobce žaluje stát o náhradu této škody.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že žalobou uplatněný nárok neuznává ani co do důvodu ani co do výše. Žalovaná uvedla, že žalobce u ní uplatnil dne 9.10.2009 dopisem ze dne 6.10.2009 nárok na náhradu škody ve výši 911.655,-Kč a to v souvislosti s tvrzeným nesprávným úředním postupem policie. Uvedená žádost byla následně postoupena Ministerstvu spravedlnosti. Po provedeném šetření bylo žalobkyni sděleno, že její žádosti nelze vyhovět s odůvodněním, že v tomto případě nejsou splněny podmínky odpovědnosti státu za škodu. Žalobce za nesprávný postup označuje rozhodování orgánů činných v trestním řízení ve věci samé a to rozhodnutí Policie ČR o odložení věci. Předmětný nárok je třeba posoudit z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, nikoliv z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. V daných věcech bylo orgány činnými v trestním řízení vždy řádně rozhodnuto a žalovaná není známa, že by některé z daných rozhodnutí bylo pro nezákonnost změněno či zrušeno. Nadto je třeba podotknout, že ve dvou případech nebyly využity ani všechny opravné prostředky dle díky § 8 odst. 3 zákona č. 82/1998. Nárok žalobce tak nemá oporu v zákoně, neboť není splněna jedna ze základních podmínek s nimiž je právo na náhradu škody dle zákona 82/1998 Sb. spojeno (kdy základní podmínky musí být vždy splněny kumulativně všechny), a to existence odpovědnostního titulu – nezákonného rozhodnutí. Žalovaná rovněž sporuje další předpoklad vzniku odpovědnosti státu za škodu, tedy příčinnou souvislost mezi tvrzeným nesprávným úředním postupem resp. nezákonným rozhodnutím a tvrzenou škodou. Žalovaná dále vznesla námitku promlčení, neboť z žaloby je patrné, že žalobkyně spojuje tvrzený vznik škody mimo jiné s usnesením Policie ČR ve Znojmě ze dne 12.12.2005, které nabylo právní moci dne 25.1.2006.

Mezi účastníky bylo v řízení nesporné, že žalobce uplatnil svůj nárok předběžně u žalované dne 9.10.2009 dopisem ze dne 6.10.2009. V rámci předběžného šetření žalovaná žalobci sdělila, že jeho žádosti nelze vyhovět vzhledem k tomu, že nejsou splněny podmínky odpovědnosti státu za škodu dle zákona č. 82/1998 Sb.

Z usnesení Policie ČR ve Znojmě ze dne 12.12.2005 ČTS: [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že tímto usnesením bylo rozhodnuto, že se dle § 159a odst. 1 trestního řádu odkládá věc podezření ze spáchání trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1,3 písm. b) trestního zákona. Proti tomuto usnesení byla podána stížnost, která byla usnesením Okresního státního zastupitelství ve Znojmě ze dne 22.1.2005 čj. [REDAKCE] zamítnuta jako nedůvodná. Z usnesení Policie ČR v Znojmě ze dne 22.2.2007 ČTS: [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že tímto usnesením bylo rozhodnuto tak, že se dle § 159a odst. 1 trestního řádu odkládá věc podezření ze spáchání trestného činu dle § 256 odst. 1,3 trestního zákona. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.3.2007. Z usnesení Policie ČR v Brně ze dne 21.3.2008 čj. [REDAKCE] bylo prokázané, že tímto usnesením bylo rozhodnuto, že se odkládá ve smyslu § 159a odst. 1 trestního řádu věc podezření ze spáchání trestného činu dle § 126 odst. 2 trestního zákona. Z usnesení Policie ČR ve Znojmě ze dne 22.2.2007 vzal soud dále za prokázané, že Policie ČR ve Znojmě na základě oznámení ze dne 14.7.2007 podaného žalobcem zahájila Policie řízení k objasnění a prověření skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1,3 písm. b) trestního zákona. Dne 12.12.2005 byla věc odložena s odůvodněním, že ve věci nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak. Proti tomuto usnesení podal žalobce stížnost, státní zástupce svým usnesením ze dne 25.1.2006 stížnosti nevyhověl, ale dne 5.6.2006 zaslal policejnímu orgánu písemný pokyn, ve kterém uvedl, že je nutné v prověřování pokračovat a v rámci prověřování objasnit i případné naplnění skutkové podstaty tzv. trestného činu zvýhodňování věřitele (toto vzal soud za prokázané i z přípisu Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 24.3.2006, když tímto přípisem Krajského státního zastupitelství sdělilo Okresnímu státnímu zastupitelství ve Znojmě, aby zajistilo doplnění prověřování případu z pohledu možného podezření z trestného činu zvýhodňování věřitele podle § 256a trestního zákona. Policie na základě tohoto pokynu Krajského státního zastupitelství v Brně a následně rozhodového Okresního státního zastupitelství ve Znojmě doplnilo vyšetřování, nicméně shledala, že z jednání Ing. P. J. [REDAKCE] nelze dovodit naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1,3 trestního zákona. Když vyhotoveným znaleckým posudkem bylo zjištěno, že Ing. J. [REDAKCE] měl v rozhodné době majetek větší hodnoty, než činily jeho závazky a proto se mohli poškození domáhat případné náhrady škody v exekučním řízení.

Podle § 5 zákona č. 182/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen zákon) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jenž bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního, nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona, nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon

poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného řízení.

Po provedeném dokazování a s přihlédnutím k citovaným zákonným ustanovením soud dospěl k závěru, že nárok žalobce není po právu. Soud nejprve zkoumal zda-li jsou v tomto případě dány základní předpoklady vzniku odpovědnosti státu za škodu, zda-li se orgány státu v tomto případě dopustily vydání nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, zda-li na straně žalobce vznikla škoda a zda je dána příčinná souvislost mezi tvrzeným nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem a tvrzenou škodou. V daném případě žalobce klade státu za vinu, že orgány policie opakovaně rozhodly o odložení věci podezření ze spáchání trestného činu, a to podvodu podle § 250 odst. 1,3 písm. b) trestního zákona, zvýhodňování věřitele podle § 256 odst. 1,3 trestního zákona a porušení povinnosti v řízení o konkurzu podle § 126 odst. 2 trestního zákona. Žalobce tak považuje za nesprávná tři rozhodnutí Policie ČR o odložení věci dle ustanovení § 159a odst. 1 trestního řádu.

Zákon č. 82/1998 Sb. rozlišuje dvě základní formy objektivní odpovědnosti státu za škodu způsobenou v souvislosti s výkonem veřejné moci: nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup. Nesprávným úředním postupem se dle právní teorie rozumí porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to i při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, avšak neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí. V daném případě žalobce brojí proti usnesení Policie ČR o odložení věci dle § 150a odst. 1 trestního řádu. Je tedy zřejmé, že žalobce napadá přímo vydaná rozhodnutí, a nemůže jít tedy v daném případě o odpovědnost státu za nesprávný úřední postup, když zpochybňována jsou přímo vydaná rozhodnutí. V daném případě by tak přicházela v úvahu odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Podle ustanovení § 8 zákona je však nevyhnutelnou podmínkou vzniku odpovědnosti státu za škodu, aby pravomocné rozhodnutí bylo jako nezákonné zrušeno či změněno. V ustanovení § 8 odst. 3 o.s.ř. je dána další podmínka vzniku odpovědnosti státu za škodu, a to podmínka využití všech procesních prostředků, které poškozenému zákon k ochraně jeho práva poskytuje. V případě žalobce však nebyla splněna ani jedna z těchto podmínek. Žalobcem zpochybňovaná rozhodnutí policie nebyla nikdy pro nezákonnost zrušena. V případě prvního z napadaných rozhodnutí, tedy usnesení Policie ČR ve Znojmě ze dne 12.12.2005 byla sice proti uvedenému usnesení podána stížnost, tato však byla usnesením Okresního státního zastupitelství ve Znojmě ze dne 25.1.2006 zamítnuta jako nedůvodná. Pokud žalobce zmiňuje a argumentuje přípisem Krajského státního zastupitelství ze dne 24.3.2006, kterým bylo uloženo Okresnímu státnímu zastupitelství Znojmo jako dozorovému státnímu zastupitelství doplnit prověřování rovněž z pohledu možného podezření z trestného činu zvýhodňování věřitele podle § 256a trestního zákona, policie ČR na základě tohoto pokynu vyšetřování doplnila, avšak následně usnesením ze dne 22.2.2007 rozhodla o odložení věci podezření ze spáchání trestného činu podle § 256 odst. 1,3 trestního zákona. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.3.2007 a žalobce proti tomuto rozhodnutí nepodal stížnost. CO se týká dalšího napadaného rozhodnutí a to usnesení Policie ČR v Brně ze dne 21.3.2008, toto rovněž nebylo nikdy pro nezákonnost zrušeno. Žalobce proti tomuto rozhodnutí ani nepodal stížnost.

Z uvedených skutečností tak vyplývá, že v daném případě není naplněna žádná z forem vzniku odpovědnosti státu za škodu, tedy ani odpovědnost za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, ani odpovědnost za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Z tohoto důvodu, neboť nebyla splněna základní podmínka vzniku odpovědnosti

státu za škodu, soud dospěl k závěru, že žalobou uplatněný nárok je nedůvodný, a proto rozhodl o zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Ve výroku o nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario, vzhledem k tomu, že žalobce byl v řízení zcela neúspěšný. Právo na náhradu nákladů by tak měla žalovaná, které však žádné náklady v souvislosti s řízením nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího ve třech vyhotoveních.

V Praze dne 11.srpna 2011

Mgr. Lucie Šternová, v.r.
Soudce

Za správnost vyhotovení: Vítková